

Συνωδῶ πρὸς τὴν δαρβίνειαν θεωρίαν ἢ μεταβολὴ τῶν εἰδῶν καὶ ἡ μετάμειψις αὐτῶν δὲν ἐγένετο δι' ἀλμάτων καὶ δι' αἰφνιδίων καὶ τυχαίων μεταμορφώσεων. Ἐλάχισται παρεκβάσεις ἀπὸ τοῦ πατρῷου τύπου, μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ λεληθότως ἐπαυξανόμεναι εἰς τοὺς ἐπιγόνους, ἐν ἀπείρῳ διαστήματι χρόνου καὶ μετὰ ἀναρίθμητους γενεὰς ἐπήνεγκον τὰς ἀλλοιώσεις, ἐξ ὧν παρήχθησαν τὰ νῦν ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχοντα εἶδη· οὕτω π. χ. ἀπὸ τῶν ἑρπετῶν μέχρι τῆς ἐξ αὐτῶν παραγωγῆς τῶν πτηνῶν ἀναρίθμητοι ποικιλίαι καὶ εἶδη παρήχθησαν ἀπομακρυνόμενα ἐκ γενεᾶς εἰς γενεάν ἀπὸ τοῦ τύπου τῶν ἑρπετῶν, ἕνδεκα δὲ καὶ κατὰ μικρὸν προσεγγίζοντα πρὸς τὸν τύπον τῶν πτηνῶν· ὡσαύτως ἢ ἀπὸ τοῦ πιθήκου καταγωγῆ τοῦ ἀνθρώπου προὑποτιθησὶν ἀναγκαίως τὴν γένεσιν μυριάδων ἀτόμων καὶ εἰδῶν ἀπομακρυνομένων βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαίσθητως ἀπὸ τοῦ πιθηκοειδοῦς τύπου, λαμβανόντων ἀνθρωποειδῆ μορφήν καὶ ἐπὶ τέλους ἀποληγόντων εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου. « Ἐὰν ἡ θεωρία μου εἴνε ἀληθής, ἔλεγεν ὁ Δαρβίνος, πρέπει ἀναγκαίως νὰ ὑπῆρξαν ἀναρίθμητοι μεσάζουσαι ποικιλίαι συνδέσασται τὰς διαφοροὺς ομάδας καὶ τὰ ζωϊκὰ εἶδη ». Καὶ ὁ ὁπαδὸς τοῦ δαρβινισμοῦ Μαντεγάτσας ἔγραφεν· « Οὐδεὶς πρέπει νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Ἄδάμ τοῦ Δαρβίνου ὠμοίαζε πρὸς τοὺς ἤδη ὑπάρχοντας πιθήκους· πρέπει ἀναγκαίως νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι παρήχθη πρὸ τοῦ ἀνθρώπου ἄλλο προνομιοῦχον ὄν ἐν μέσῳ τῆς ζωϊκῆς ὑπάρξεως, ὠρισμένον εἰς τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν τῆς ἀπεριορίστου προοδευτικότητος ». Ἀγαθὴ τύχη λοιπὸν ! Ποῦ εἴνε τὰ προνομιοῦχα ταῦτα άτομα, τίνες δὲ αἱ μεσάζουσαι ἀναρίθμητοι ποικιλίαι, αἱ χρησιμεύουσαι ὡς γέφυραι πρὸς μετάβασιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἶδους εἰς τὸ ἕτερον ; Πάντα ἐξηφανίσθησαν καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιφαίνεται ! Ἴδου ἡ ἀπάντησις τῶν δαρβινιστῶν, ἀξία ἀληθῶς διδασκαλίας ἐρειδομένης ἐπὶ βεβαιώσεων πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως.

ἀντιστρατευομένων ! Καὶ πῶς ἄρα γε τοῦτο συνέβη ; κατὰ τίνα
 δὲ παράδοξον σύμπτωσιν πάντα τὰ μεσάζοντα εἶδη τὰ παρα-
 χθέντα ἀπὸ τοῦ βροσζώου μέχρι τοῦ ἔρπετοῦ, ἀπὸ τοῦ ἔρπετοῦ
 μέχρι τοῦ πτηνοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ πιθήκου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου ἐξέ-
 λιπον καὶ πάντα ἠφανίσθησαν καὶ οὐδὲν ἔχνος τῆς ὑπάρξεώς των
 κατέλιπον ; Καὶ προσέξατε ὅτι ἡ σύμπτωσις αὕτη δὲν περιορίζε-
 ται εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, καθότι οὔτε πρὸ ἑνὸς οὔτε πρὸ
 πολλῶν, οὔτε ὅτε ὁ Ἀριστοτέλης τὸν φυσικὸν κόσμον περιέ-
 γραφεν, οὔτε ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς οὔτε ἐπὶ τῆς προϊστορικῆς ἐπο-
 χῆς ὑπῆρξεν ἄτομον ἢ ποικιλία ἢ εἶδος μεσάζον καὶ μὴ ἀνήκον
 εἰς ἓν τῶν γνωστῶν καὶ ὀριστικῶς κατηρτισμένων εἰδῶν. Ἄλλ'
 εἰάν πάντα τὰ παραχθέντα μεσάζοντα εἶδη καὶ πᾶσαι αἱ πρὸς
 μεταμόρφωσιν προκύψασαι παρεκβάσεις καὶ ποικιλίαι ἐξηφανί-
 σθησαν ἀπὸ τῆς γῆς, τί ἐγένοντο οἱ φυσικοὶ νόμοι οὓς ἐπικα-
 λοῦνται οἱ δαρβινισταί ; τί ἐγένετο ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶν καὶ ἡ
 πρὸς παρέκβασιν τάσις καὶ ῥοπή καὶ ἡ μεταβάσις τῶν ἀλ-
 λουώσεων καὶ ἡ ἀδιάλειπτος ἐνέργεια τῆς φυσικῆς διαλογῆς,
 τῆς κρηπίδος ταύτης τῆς δαρβινείου θεωρίας ; Ἡ οἱ ἀναφερό-
 μενοι τῆς φύσεως νόμοι εἶνε πραγματικοί, ὑφιστάμενοι καὶ λει-
 τουργοῦντες ἢ εἶνε φαντασίας ἀποκυήματα. Ἐάν τὸ πρῶτον,
 ἔδει ἀναγκαίως ἡ ἐπενέργεια τῶν νόμων τούτων ἢ τὰποτελέ-
 σματα αὐτῶν νὰ ᾖσι καὶ σήμερον ὁρατὰ καὶ προφανῆ ἢ τοῦ-
 λάχιστον ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἀπλοῦν τι ἔχνος τῆς ἐνεργείας
 αὐτῶν κατὰ τὸ παρελθόν. Ἐάν δὲ μήτε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας
 ἐπιφαίνεται ἐνέργειά τις τῶν ἐπινοηθέντων τούτων νόμων καὶ
 τῆς φύσεως ῥοπῶν, οὔτε ἔχνος τι ἀνεκαλύφθη μαρτυροῦν τὴν
 ἐν τῷ παρελθόντι λειτουργίαν αὐτῶν, τότε δυνάμεθα νὰ βεβαιώ-
 σωμεν ἀδιστακτῶς ὅτι οἱ νόμοι καὶ αἱ ῥοπαὶ αὗται οὔτε ὑπῆρ-
 ξαν οὔτε ἐν τῇ φύσει ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ἐπενοήθησαν πρὸς ἐξυ-
 πηρέτησιν παραλόγου θεωρίας. Καὶ πότε εἶδομεν ἢ πότε ἱστο-
 ρικῶς ἐβεβαιώσαμεν παρέκβάσιν τινα ἢ μεταμόρφωσιν ζωικοῦ
 τινος εἶδους ; Καὶ τὰ κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν ὑπάρχοντα εἶδη

διαφέρουσιν ἄρα γε τῶν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπαρχόντων καὶ ὑπὸ τῶν φυσικοῶν περιγραφομένων ἢ ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς ἀπολιθωθέντων; Καὶ δὲν ἀνελίσσεται ἄρα γε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας σπουδαῖον τῆς φύσεως γεγονός, καταδεικνύον ὅτι οὐδεμία ποτὲ πρᾶξις φυσικῆ παρεκβάσις καὶ ἀλλοιώσις ἢ προκύψασα διὰ τεχνητῶν μέσων καὶ εἰς τὴν φύσιν ἐγκαταλείφεται μετὰ μικρὸν ἐξέλιπε καὶ οὐδὲν ἴχνος κατέλιπεν οὐδὲ εἰς τοὺς ἐπιγόνους μετεβιάσθη; Ἐκλέξατε ἐκ τῶν περιστερῶν ἢ τῶν ἵππων ἢ ἄλλων κατοικιδίων ζῶων διὰ τῆς ἀνθρωπίνης βιομηχανίας βελτιωθέντων, τὰ τῆς εὐγενεστέρας ποικιλίας καὶ ἐγκαταλείψατε ἐλεύθερα εἰς τὰ δάση. Μετ' ὀλίγον χρόνον θὰ ἀπολέσωσι πάντας τοὺς τεχνητοὺς χαρακτήρας καὶ τὰς ἕξεις. θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀγρίαν καὶ φυσικὴν κατάστασιν τοῦ εἶδους των, καὶ οὐδεμίαν τῶν παρεκβάσεων θὰ μεταδώσωσιν εἰς τοὺς ἐπιγόνους. Καὶ ὁ λόγος τοῦ φαινομένου τούτου εἶνε προφανῆς ἐπὶ τοῦ ζωϊκοῦ κόσμου εἰς ἐπιβλήθη νόμος ἀναγκαῖος, ἀναλλοίωτος καὶ ἀκατάβλητος, ἡ διατήρησις τῶν εἰδῶν. Ἐπιτρέπει μὲν ἡ φύσις εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μεταβάλη καὶ ἀλλοιώσῃ τὴν μορφήν καὶ τὰς ἕξεις τῶν ζωϊκῶν ὑπάρξεων, ἀλλὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ εἶδους διατηρεῖ ἀναλλοίωτον τὸν φυσικὸν σύνδεσμον, ἀδιαφοροῦσα δὲ διὰ τὰς γενομένας παρεκβάσεις καὶ ἀλλοιώσεις καὶ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς παραλαμβάνουσα τὰ κατοικίδια ζῶα, ἐξαλείφει ἐκ τούτων τὰς γενομένας παραλλαγὰς καὶ ἐπαναφέρει εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν ἀγρίαν κατάστασιν, καὶ ὡς οὐδεμίαν διαλογὴν ποιεῖται αὐτομάτως, οὕτως οὐδὲ ὅλως διατηρεῖ καὶ τὰς γενομένας ἐκ τεχνικῆς διαλογῆς μεταμορφώσεις.

Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ ἄτομα καὶ αἱ ποικιλίαι, ποῦ δὲ αἱ ἀναρίθμητοι μυριάδες τῶν ζωϊκῶν ὑπάρξεων, αἵτινες παρήχθησαν πρὸς μετάβασιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον εἶδος; Εἶνε ἴσως τεθαμμένα εἰς τὰ ἐγκατα τῆς γῆς; Ἄς εἰσδύσωμεν ἤδη εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, διότι καὶ ἐκεῖ θέλομεν ἀπαν-

τήσει τὰ ἴχνη τοῦ ἀδυσωπῆτου τῆς φύσεως νόμου, τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν εἰδῶν.

Εἶναι πασίγνωστοι αἱ γεωλογικαὶ ἐκζητήσεις καὶ ἔρευναι, εἰς ἃς ἐπεδόθησαν οἱ ἐπιστήμονες τῇ ἀρωγῇ ἑταιρειῶν καὶ κυβερνήσεων. Αἱ παλαιοζωικαὶ γὰρ τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰσπανίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Σκανδιναυίας καὶ πολλῶν χωρῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἀνεδιφήθησαν καὶ ἐμελετήθησαν. Καὶ κατὰ τὰς ἐρέυνας ταύτας ἐξευρέθησαν μὲν τὰ ἴχνη εἰδους τινὸς ἐκλιπόντος καὶ μὴ διατηρηθέντος, ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦτο ἦτο αὐθύπαρκτον καὶ οὐδεμίαν ἔχει συγγένειαν πρὸς τὰ ὑπάρχοντα. Οὐδὲν ὄστον, οὐδὲν ἴχνος, οὐδὲν κρανίον ἀνεκαλύφθη ἐκ τῶν μεσαζόντων ἀναριθμητῶν εἰδῶν, ὅσα κατὰ τὴν δαρβίνειον θεωρίαν παρήχθησαν ἀπὸ τοῦ πιθήκου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοὶ τῶν ἐκζητήσεων γενομένων μέχρι τῶν τιτανωδῶν στρωμάτων τῆς γῆς. Ὁ ἀνθρωπος ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς τελευταῖος, ὡς πάντες οἱ φυσιοθῆται ἐμολογοῦσι, καὶ τὰ πρὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀνθρωποειδῆ ὄντα τὰ ἀπὸ τοῦ πιθήκου ἀποχωρισθέντα, ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ παρουσιασθῶσι πρῶτα εἰς τὰς γεωλογικὰς παρατηρήσεις· ἀπ' ἐναντίας δ' οὐ μόνον ἐκ τῶν γεωλογικῶν τούτων παρατηρήσεων οὐδὲν ἴχνος ὑπάρξειως μισάζοντος εἰδους ἀνευρέθη, ἀλλὰ καὶ νέον καὶ σπυδαῖον ἐβεβαιώθη γεγονός μαρτυροῦν τὸ ἀναλλοίωτον καὶ ἀμεταμόρφωτον τῶν εἰδῶν.

Διάστημα γεωλόγοι, ἐπιδοθέντες εἰς τὴν μελέτην τῆς συμπεραβολῆς τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀστεολογικοῦ καταρτισμοῦ τῶν ἐν ταῖς ἡμέραις μας καὶ ἐν ταῖς ἱστορικαῖς ἐποχαῖς ὑπάρχοντων ζώων πρὸς τὰ ἐν προϊστορικαῖς ἐποχαῖς ὑπάρχοντα, καὶ ὀδηγούμενοι ἐκ τῶν ἀνακαλυφθέντων λειψάνων τῶν τελευταίων, ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδεμία ἐπῆλθεν εἰς τὰ εἶδη ἀλλοίωσις ἢ μεταβολή, ἐὰν δέ που ἐξευρέθη ἀπλή ποικιλία, αὕτη δὲν διετηρήθη οὐδὲ κληρονομικῶς εἰς τοὺς ἐπιγόνους μετεδόθη. Ὁ σοφὸς ζωολόγος Βᾶν Βένεδεν μετὰ μακρὰς ἐρέυνας καὶ ἐκζητήσεως ἔγρα-

φεν· «Οὐδεμία παρατηρήθη ἀλλοίωσις ἢ ἐλαχίστη μετάμειψις ζωϊκῶν ὄντων· ἐάν εἰ ἐλέφαντες καὶ αἰ ἄρκτοι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἔζων ἐν τοῖς σπηλαίοις μέχρι τῆς ἡμετέρας δὲν παρουσιάζουσιν οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν σχήματος ἢ μεγέθους, οἱ τὴν μὲν μορφῶσιν τῶν εἰδῶν ἀποδίδοντες εἰς τὴν φυσικὴν διαλογὴν λανθάνουσιν. Ὅτι περὶ ὑπάρξεως τῆς ζωῆς ἀγῶν εἶνε γεγονός ἀναμφήριστον, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι οὐδεμίαν ἐνασκει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς μεταβολῆς καὶ μεταμείψεως τῶν εἰδῶν, ὃ δὲ ἀρχικὸς αὐτῶν τύπος διατηρεῖται ἀμετάβλητος καὶ ἀναλλοίωτος. Διὰ τῆς τεχνητῆς διαλογῆς ὁ ἄνθρωπος ἐπιφέρει ἀπλᾶς μεταβολὰς εἰς τὰ ἄτομα, διατηρουμένου ὅμως πάντοτε τοῦ εἶδους, ἀλλ' ἡ φύσις οὐδὲ τὰς ἀπλᾶς ταύτας ποικιλίας παράγει αὐτομάτως, διατηρεῖ μάλιστα σταθερῶς καὶ ἀκάμπτως τὸν τύπον τοῦ εἶδους ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀρχαίᾳ καθαρότητι». Καὶ ὁ Βαρὼδ ἐπὶ 350 εἰδῶν ἐπεκτείνας τὰς παλαιοντολογικὰς αὐτοῦ μελέτας εἰς τὰ αὐτὰ ἀπέληξε συμπεράσματα. «Οὐδὲν παρέτηρησα ἴχνος, ἔλεγεν ὁ ἐπιφανὴς γεωλόγος, ἐνδεικνύον ὅτι διὰ τοῦ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνος καὶ τῆς φυσικῆς διαλογῆς ἐπῆλθεν ἐλαχίστη τῶν εἰδῶν μετάμειψις, πλεῖστοι δὲ παλαιολόγοι ἐξετάσαντες ἄλλα εἶδη καὶ ἄλλας γεωλογικὰς ἐποχὰς οὐδὲν ἴχνος τοιαύτης μεταμορφώσεως ἀνεκάλυψαν.»

Καταπλαγέντες οἱ τῆς ὕλοδοξίας ὁπαδοὶ ἐκ τῶν ἐξαγομένων τῶν ἐπιστημονικῶν τούτων ἐρευνῶν καὶ ἀγωνιζόμενοι πρὸς διάσωσιν τῶν θεωριῶν των, ἔστρεψαν τὴν σύντονον αὐτῶν προσοχὴν καὶ μελέτην εἰς νέας γεωλογικὰς ἐκζητήσεις, ἡμέραν δὲ τινα ἀνεφώνησαν «Εὐρήκαμεν! εὐρήκαμεν!» Ἀλλὰ τίνας οἱ ἀνακαλυφθέντες οὗτοι ἐπιστημονικοὶ θησαυροὶ;

Ὁ Ἐνγίς ἀνεκάλυψεν ἐν τινι σπηλαίῳ τῆς Ἑλβετίας ἀπολιθωθὲν κρανίον μὴ ἔχον, κατὰ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ δαρβινισμοῦ, οὔτε τοὺς χαρακτήρας τῶν κρανίων τῶν πιθήκων οὔτε τοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐτέρου τινὸς μεσάζοντος ἀνθρωποειδοῦς ζώου, ἐξ οὗ παρήχθη ὁ ἄνθρωπος. Πλὴν μετὰ μικρὸν χρόνον

μυρία παρουσιάσθησαν κρανία τῶν σχιμερινῶν κατοίκων τῆς Αὐστραλίας μηδὲν διαφέροντα τοῦ ἀπολιθωθέντος, ὃ δὲ ἀνατόμος Λουκάκ ἀπέδειξεν ὅτι τὸ κρανίον τοῦτο ἔχει τὴν αὐτὴν προτομὴν τοῦ ὀνόμαστοῦ ἐλληνικοῦ κρανίου τοῦ Βλοῦμεναχ.

Πολὺν ἤγειραν κρότον οἱ ὑλοδοξοῦντες κατὰ τὴν εὕρεσιν τοῦ ἐν Neanderthal σκελετοῦ, ὃ δὲ Huxley διεσάλπισεν ὅτι ἐξευρέθη ἐπὶ τοὺς τὸ μεσότοιχον μεταξύ ἀνθρώπου καὶ πιθήκου. Ἄλλ' ὁ Schaffhausen διετράνωσεν ὅτι ὁ σκελετὸς οὗτος οὐδὲν διαφέρει πολλῶν σκελετῶν τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἐνδεικνυσάντων μὲν παθολογικὴν κατάστασιν, ἀλλὰ συνήθων καὶ γνωπτῶν, τὴν γνώμην δὲ ταύτην πάντες οἱ ἀνατόμοι καὶ λοιποὶ φυσιοδίφαι ἤσπασθησαν. « Ὁ καθηγητὴς Σχαφάουζεν, λέγει ὁ Λύελ, ἀπέδειξεν ὅτι ὁ τοῦ Neanderthal σκελετὸς οὐδὲν διαφέρει τῶν συνήθων ἀφίσταται καὶ ὅτι οὐδαμῶς ἀποτελεῖ τὸ μεταξύ ἀνθρώπου καὶ πιθήκου μεταίχμιον. » Ὁ δὲ Βίρχωβ ἐπιληφθεὶς τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀπολιθωμένων κρανίων καὶ σκελετῶν, « τὰ παλαιότατα κρανία, ἔγραφεν, οὐδὲν δεικνύουσι τεκμήρια τῆς ὑποδεεστέρας αὐτῶν καταγωγῆς, οὐδὲ καὶ ὁ τοῦ ἀγρίου χαρακτὴρ ἐν τισὶ τούτων ὀριστικῶς ἐμφαίνεται· μόνον τὸ τοῦ Neanderthal ἐμποεῖ τὸ πρῶτον τοιαύτην ἐντύπωσιν, πλὴν τοῦτο ἀπεδείχθη ἤδη ὡς παθολογικὴ μὲν μορφή. » Καὶ ὁ Νάτζελ μετὰ μακρὰν καὶ λεπτομερῆ περιγραφὴν καὶ ἀνάλυσιν τῶν ἀνακαλυφθέντων κρανίων καὶ τῶν γενομένων ἐρευνῶν συνεπέρανεν ὡς ἐξῆς· « ἡ ἐλπίς τῆς ἐκ τῶν προϊστορικῶν σκελετῶν ἐπιβεβαιώσεως καὶ ἐξακριβώσεως τῆς ἐκ τῶν ἀλάλων ἀνθρωπογονίας ὀλοσχερῶς ἐματαιώθη. »

Ἡ ἐν Στουτγάρδῃ συνεληθούσα κατὰ τὸ 1871 σύνοδος τῶν ἀνθρωπολόγων ἔθετο πρὸς συζήτησιν τὸ ἐπεχειρόμενον ζήτημα ὡς ἐκ τῆς εὕρεσεως κρανίων μικροκεφάλων. Ὁ καθηγητὴς Λούσκια ἐποιήσατο ἐναρξιν τῶν ἐπιστημονικῶν συζητήσεων παραστήσας κρανίον τῆς μικροκεφάλου Μαργαρίτας Von Stetler πρὸ μικροῦ ἀποθανούσης ἐν ἡλικίᾳ δέκα ὀκτῶ ἐτῶν. Ἐὰν ὁ

εγκέφαλος ούτος ἦτο ἀπολιθωμένος, ἤθελε θεωρηθῆ ὑπὸ τῶν δαρβινιστῶν ἀνήκων εἰς ἀνθρωποειδὲς ζῶον, ὡς ἔχων μὲν τὸ ἀνθρώπινον σχῆμα, ἀλλ' ὦν μικρότερος τοῦ γορίλλα καὶ κατὰ τινὰς ιδιότητες πρὸς τὸ κρᾶνιον τούτου παρεμφερῆς. Ὁ σοφὸς καθηγητῆς λαθὼν τὸ ἐνδόσιμον ἐκ τοῦ παρουσιασθέντος κρανίου ἀνῆρτε τὴν περὶ πιθηκοειδοῦς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου θεωρίαν, μετ' αὐτοῦ δὲ συνεφώνησαν καὶ οἱ λαθόντες μέρος εἰς τὰς συζητήσεις Έσκερ καὶ Γέγερ.

Πεισθέντες οἱ ὑλοδοξοῦντες ὅτι αἱ παλαιοτολογικαὶ ἐρευναι ἀντὶ νὰ ὑποστηρίξωσι τὰς ἰδέας τῶν ἐξήλεγχον τὰς παραδοξολογίας τῶν, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν μελέτην τῶν ζώντων, καὶ δὴ ὁ Χέκελ ἐβεβαίωσεν ὅτι κατὰ πληροφoρίας ἃς ἠρύσθη παρά τινος λογίου, μεταξὺ τῶν φυλῶν τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς ζῶσιν ἐτι πιθηκοειδῆ ἀνθρωπάρια ἐνδαιτώμενα ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἀγνοοῦντα ὄλως τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς. Ὁ ἀκάματος περὶ τὰς ἐκζητήσεις ταύτας Πέσχειλ, ὁ τὴν ὑφήλιον περιελθὼν, διεβεβαίωσεν ὅτι, « τοιαῦτα ὄντα ἐν πιθηκοειδεὶ καταστάσει οὔτε παρ' ἐμοῦ οὔτε παρ' ἄλλου περιηγητοῦ εὑρέθησαν », ὁμιλήσας δὲ μετὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ Χέκελ ἀναφερομένου λογίου ἔμαθεν ὅτι αἱ πληροφoριαὶ τοῦ ἐβασίζοντο ἐπὶ τῶν βεβαιώσεων δούλου τινὸς Ἀφρικανοῦ διηγουμένου πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅτι εἶδεν οὐραγκουτάγκους διὰ ῥοπάλων φονεύσαντας ἐλέφαντα! Ἀλλὰ καὶ τοὺς μύθους τούτους ἐξήλεγξεν ὁ ἐντομολόγος Μένισε ἀπαντῶν εἰς τὰς βεβαιώσεις τοῦ Χέκελ. « Ἐγὼ, λέγει, καὶ τοὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν περιηγούμενος, οὐδὲ ἴχνος τοιούτων ὄντων ἀπήντησα μεταξὺ τῶν μαύρων ἀγρίων τῶν τὰ ἐνδότερα τῆς Μαλακτικῆς Χερσονήσου αἰκούντων. Οὐδὲ ἀπήντησα λαοὺς ἀνευ γνώσεως καὶ χρήσεως τοῦ πυρὸς καὶ ἄλλων ἐργαλείων ἐν τινὶ χώρᾳ τῶν Ἰνδοσινικῶν καλουμένων χωρῶν οὐδὲ ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὑπὸ τινος ἐπιστήμονος περιηγητοῦ εὑρέθησαν τοιαῦτα πιθηκοειδῆ ἀνθρωπάρια. »

Πεῦ εἶνε λοιπόν, ἐρωτῶμεν καὶ πάλιν, τὰ μεσάζοντα εἶδη

καὶ αἱ ποικιλίαι τὰ χρησιμεύσαντα ὡς μεταίχμια καὶ ὡς μεταβατικάι τροποποιήσεις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον εἶδος ; Οὔτε ὑπάρχουσι σήμερον οὔτε ὑπῆρχον κατὰ τὸ παρελθὸν οὔτε ἴχνος ἐξευρέθη διὰ τῶν παλαιοντολογικῶν ἐρευνῶν καὶ ἐκζητήσεων· δὲν ὑπάρχουσι δὲ οὔτε ὑπῆρξαν οὔτε ἐξευρέθησαν, διότι οὐδέποτε εἶδον τὸ φῶς, διότι ἡ φύσις συντηρεῖ τὴν ἀδιάσπαστον φυσιολογικὴν ἐνότητά παντὸς εἶδους, οὐδέποτε δὲ οὔτε αὐτομάτως παρήγαγεν ἓν εἶδος ἀπὸ ἑτέρου οὔτε τοιαύτην ἐπέτρεψε μεταβολὴν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην βιομηχανίαν. Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ ἴχνη τὰ μαρτυροῦντα τὴν παρέχασιν τῶν εἰδῶν καὶ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐναντίον τοῦ ὑφισταμένου καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας λειτουργοῦντος φυσικοῦ νόμου, καὶ τίς ἢ ἐνδείξις ἢ τὸ τεκμήριον τῆς ἀπὸ τοῦ πιθήκου καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ;

Ἐὰν τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπευθύνητε πρὸς τοὺς παραφθείραντας καὶ νοθεύσαντας τὴν προταθείσαν ὑπὸ τοῦ Δαρβίνου ὑπόθεσιν, ὅπως κλονίσωσι τὰς θρησκευτικὰς τῆς ἀνθρωπότητος πεποιθήσεις ἢ πρὸς ἓνα τῶν φιλεπιδεικτικῶν σοφίας καὶ ἐπιστήμης, θὰ μειδιάσωσι καὶ θὰ οἰκτείρωσι τὴν ἀμάθειάν σας. Ἐὰν ὁμως τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν ἀπευθύνητε πρὸς τὸν διδάσκαλον, ἢ ἀπάντησις θὰ εἶνε πάντῃ διάφορος. « Ὁμολογῶ, ἔλεγεν ὁ Δαρβίνος, ὅτι αἱ ἀντιρρήσεις αὗται εἶνε βεβαίως σπουδαιόταται, εἶνε μάλιστα τοιαύτης βαρύτητος καὶ σπουδαιότητος, ὥστε διάσημοι παλαιοντολόγοι οἷοι ὁ Ἄγασσιζ, ὁ Barraude, ὁ Pictet, ὁ Falconer ὡς καὶ οἱ ἐπιφανεῖς γεωλόγοι Murchisson, Sedwich καὶ ἕτεροι ὁμοφώνως καὶ μετὰ πολλῆς δυνάμεως ὑπεστήριξαν τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν. » Ἐπειδὴ δὲ ὁ Δαρβίνος κατατάσσει μετὰ τῶν ἐπιφανῶν τὸν Ἄγασσιζ, ἀκούσωμεν τὰς περὶ δαρβινείου θεωρίας δοξασίας του, ἃς καὶ οἱ λοιποὶ ὁμοφώνως ὑποστηρίζουσιν· ἃς ἐλπίζωμεν δὲ ὅτι τὴν ἀμάθειάν του δὲν θὰ οἰκτείρωσιν οἱ τῶν Ἀθηναίων δαρβινισταί.

Ὁ Λουδοβίκος Ἀγασσιζ, πλουτίσας τὴν Εὐρώπην διὰ σπουδαίων ζωολογικῶν ἔργων καὶ παλαιοντολογικῶν ἀνακαλύψεων, προσεκλήθη εἰς τὸν Νέον Κόσμον κατὰ τὸ ἔτος 1849, ὅπως καταλάβῃ ἔδραν Φυσικῆς Ἱστορίας τὴν πρόσκλησιν μετ' ἀγαλλιᾶσεως ἀπέδεξατο. Τὸ ἐν Εὐρώπῃ ἐπιστημονικὸν στάδιόν του ἦτο περιφανές, ἡ δὲ θέσις του δὲν ἐπρόκειτο νὰ καταστῇ περιφανέστερα ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλ' ὁ Ἀγασσιζ ἀποδεξάμενος τὴν πρόσκλησιν ἀπέβλεψεν εἰς τὰ χορηγούμενα πρὸς αὐτὸν μέσα πρὸς ἐπέκτασιν τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν του. Οὐδεὶς οὐδέποτε τῶν φυσιοδιφῶν διέθετο τοσαῦτα μέσα, ὅσα οἱ Ἀμερικανοὶ ἐχορήγησαν πρὸς διευκόλυνσιν καὶ ἐπιτυχίαν τῶν ζωολογικῶν καὶ παλαιοντολογικῶν τοῦ Ἀγασσιζ ἐκζητήσεων· πλῆθος ἐπιστημόνων ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του, ἕκαστος δὲ ἐθεωρεῖτο μέγα τιμώμενος, εἰάν συμπεριλαμβάνετο μεταξὺ τῶν ἀκολουθῶν του εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς ὁδοιπορίας καὶ εἰς τὰ ἔργα, εἰς ἃ ἐπεδίδετο· κατὰ τὸ ἔτος 1895 ἀνηγέρθη ἐν Cambridge εὐρύτατον οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ κατετίθεντο αἱ παλαιοντολογικαὶ αὐτοῦ συλλογαί· αἱ ἐτήσιαι χορηγίαι τοῦ μουσείου τούτου ἀνῆρχοντο κατὰ τὸ ἔτος 1871 εἰς φράγκα 860,000, εἰς τὴν γενομένην δὲ ἐκθεσιν κατὰ τὸ ἔτος 1872 ὁ Ἀγασσιζ ἔλεγε· «τὸ μουσεῖόν μας περιέχει τὰς πλουσιωτέρας τοῦ κόσμου συλλογὰς ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.» «Ὁ Ἀγασσιζ, ἔλεγεν ὁ Βύχνερ, εἶνε ὁ περιφανέστερος τῶν ζώντων φυσιοδιφῶν», δαρβινιστῆς δὲ τῆς Ἰταλίας ἔγραφεν, «ἡ γνώμη τοῦ Ἀγασσιζ ἀντισταθμίζει τὴν γνώμην ὅλης ἀκαδημίας φυσιοδιφῶν.» Τοιούτου ἀνδρὸς τὰς κρίσεις ἐπικαλούμεθα ἤδη.

«Σέβω μεγάλως τὸν Δαρβῖνον διὰ τὰς γενομένας ὑπ' αὐτοῦ σπουδαίας ἐπιστημονικὰς ἐκζητήσεις, ἀλλὰ τὸ καθήκον καὶ αἱ πεποιθήσεις μου ἐπιβάλλουσί μοι νὰ ἐμμείνω ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων, ἃς φέρω κατὰ τῆς διδασκαλίας του. Ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου ἀντίκειται εἰς τὰς ὁρθὰς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν μεθόδους, πρόκειται δὲ νὰ ἐπιφέρῃ ὀλεθρίας ζημίας εἰς τὴν πρόσοδον

αὐτῶν. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Δαρβίνου δὲν ἐκπηγάζει ἀπὸ τῶν παρατηρηθέντων γεγονότων, ἀλλ' εἶνε θεωρία ἐκ τῶν προτέρων ἐπινοηθεῖσα καὶ ἀντιτασσομένη εἰς ἀρχὰς ὀριστικῶς ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀποδεχθείσας. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς οὐδὲν γεγονός ἀναφέρεται καὶ οὐδὲν ἶχνος ἐξευρέθη χορηγοῦν τὴν ἐλαχίστην ἐνδειξιν τῆς μεταμείψεως τῶν εἰδῶν καὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου. Ἄπασαι αἱ νεώτεροι ἐκζητήσεις ἐπέβεβαίωσαν τὰ ποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τοῦ Κουβιέ, κατέδειξαν δὲ τὴν ὀρθότητα τῆς θεωρίας τοῦ μεγάλου τούτου διδασκάλου περὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν. Αἱ διὰ τῆς ἀνθρωπίνης βιομηχανίας παραγόμεναι ποικιλίαι τῶν ζῴων οὐδόλως ἀποδεικνύουσι τὸ ἐφικτὸν τῆς ὀρμεμφύτου μεταβολῆς τοῦ ἑνὸς εἶδους εἰς ἕτερον, ἀπ' ἐναντίας δὲ νέον προσθέτουσι κῆρος εἰς τὴν πεποιθήσιν τῆς δημιουργίας τῶν εἰδῶν ὑπὸ ὑπερφυσικοῦ αἰτίου. Μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ ἐπιστήμη θεωρεῖ ὡς ἀξίωμα τὴν γένεσιν τοῦ ὁμοίου ἀπὸ τοῦ ὁμοίου καὶ τὸ ἀμετάβλητον τοῦ εἶδους διὰ τοῦ ὑφισταμένου φυσιολογικοῦ συνδέσμου. Ἄγνοῶ ἀληθῶς τίνα εἰσὶ τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν ἡ δαρβινεὶος θεωρία πρόκειται νὰ στηριχθῇ, καὶ ποῖον εἶνε τὸ ἔρεισμα τῆς βεβαιώσεως τῆς παραλλαγῆς καὶ μεταμείψεως τῶν ἐπιγόνων ἑνὸς εἶδους. Αἱ ποικιλίαι τῶν ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἶδους εἶνε ἀναρίθμητοι, ἀλλ' οὐδεμίαν τούτων παρεκβαίνει τῶν χαρακτήρων τοῦ εἶδους. Παρατήρησα 27,000 κογγυλῶν καὶ δὲν ἀπῆντησα μίαν πρὸς τὴν ἄλλην ὁμοιάζουσαν ἀκριβῶς ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις τῆς μορφῆς, ἀλλὰ καὶ οὐδεμίαν εὐρον παρεκβαίνουσαν τῶν χαρακτήρων τοῦ εἶδους ἢ ὑπεμφαίνουσαν ἀβεβαιότητά τινα περὶ τῶν ὀρίων τούτου. Τὰ γεγονότα καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ παρατηρήσεις μᾶς ἀπομακρύνουσι τῆς δαρβινεῖου θεωρίας καὶ μᾶς ὀδηγοῦσιν εἰς ὑπερτάτην Νόησιν ἀποκαλυπτομένην ἐν μέσῳ τῆς ἐξαισίας τῶν ἀτόμων ποικιλίας καὶ τῆς ἀναλλοιώτου τῶν εἰδῶν συντηρήσεως.» (1)

(1) Ἄγασις. Περὶ τοῦ εἶδους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

I

Ἀπέναντι τῶν λογικῶν καὶ πειραματικῶν γεγονότων τῶν ἀποδεικνυσάντων τὸ ἔωλον καὶ ἀσύστατον τῶν περὶ αὐτομάτου τῆς ζωῆς γενέσεως καὶ περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐξ ἄλλου ἐμβίου ὄντος καὶ ἀπέναντι τοῦ κύρους τῶν ἀποφάνσεων καὶ διδασκαλιῶν τῶν κρατίστων τῆς ἐπιστήμης ἐρμηνευτῶν τίνα ἄρα γε ἐπιχειρήματα τίνος δὲ ἀυθεντίας καὶ τίνα γεγονότα ἀντιτάσσουσιν οἱ κατὰ τοῦ δόγματος τῆς ὑπερφυῶς δημιουργίας τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως διδάσκοντες τοὺς λαοὺς καὶ ἀνατρέποντες τὰς βάσεις πάσης ἠθικῆς καὶ πάσης θρησκευτικῆς πεποιθήσεως; Ὁ Χέκελ ἔλεγεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῆ οὔτε πειραματικά οὔτε φυσικομαθηματικά ἐπιχειρήματα πρὸς βεβαίωσιν τῶν θεωρημάτων του. ἀλλ' ἕτερος ὁπαδὸς αὐτοῦ εἰλικρινέστερον ὁμιλῶν χαρακτηρίζει ἀνευ ἔνδοιασμοῦ τὰς θεωρίας τῆς αὐτομάτου γενέσεως τῆς ζωῆς ὡς δόγματα πίστεως. « Ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς τὴν καταγωγὴν τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν ἐκ μιᾶς πρώτης ζωϊκῆς κυψέλης. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη, ἐν ἑλλείψει πάσης ἀποδείξεως εἶνε ἔτι εἰς τὴν θέσιν τῶν ἄρθρων πίστεως». (1)

II

*Ἄρθρον πίστεως λοιπὸν μᾶς προτείνουσιν οἱ ἐπαγγελόμενοι τὴν περὶ αὐτομάτου τῆς ζωῆς γενέσεως θεωρίαν, ἡ δὲ βεβαίωσις τοῦ ἄρθρου τούτου δὲν ὄρα τὸ ὑπερφυῶς καὶ ὑπερκύ-

(1) Τοιαύτη εἶναι ἡ ὁμολογία τοῦ Πουσί. *Opa Critique philos. Ἰούλιος 1883 παραρ. Σελ. 168.

σμιον, διότι οὐδὲν κατὰ τὰς βιοασκλήϊας αὐτῶν ὑπάρχει ἐκτὸς τοῦ ὄρατοῦ καὶ ἀπτοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐπεξηγεῖ φαινόμενον παραχθὲν ἐν τῇ φύσει κατὰ τρόπον παραβιάζοντα δύο νόμους τῆς φύσεως, τὸ φυσικῶς ἀδύνατον τῆς ἐκπορεύσεως τῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τὸ ἀμετάβλητον καὶ ἀσύγχυτον τῶν εἰδῶν.

Ἄλλὰ καὶ μετὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο τῆς νέας πίστεως εὐρισκόμεθα ἄρᾳ γε ἐπὶ ὁμαλωτέρου πεδίου; ἔξαντλοῦνται ἄρᾳ γε διὰ τοῦ προτεινομένου ἄρθρου αἱ παραδοξολογίαι καὶ πᾶσαι αἱ τερατώδεις ὑποθέσεις; πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

Ἐν τῷ μυχῷ λοιπὸν τῆς θαλάσσης ἐπεφάνη κατὰ συγκυρίαν ἢ πρώτη τῆς ζωῆς κυψέλη, ἣτις ἐπήγασεν ἐκ τῆς τυχαίας ἐνώσεως ὕλικῶν μορίων καὶ σωματικῶν ἀτόμων! Μετὰ δὲ τοῦτο; Τίς ἔθετο τοὺς νόμους τοῦ βασιλείου τῆς ζωῆς; Τίς τὴν αὐτοκίνησιν, τίς τοὺς νόμους τῆς ἐνότητος καὶ διατροφῆς τῶν μελῶν, τίς τοὺς νόμους τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς μεταδόσεως τῆς ζωῆς ὅλως διαφόρους καὶ ἐναντίους μάλιστα τῶν τῆς μηχανικότητος τῆς ἀνόργανου ὕλης; Τίς ἔθετο εἰς τὸ σπέρμα τὴν ἰδέαν τῆς ἀνεξίξεως τοῦ σώματος κατὰ ὠρισμένην μορφήν, τίς δὲ τὰς ἀρμονίας τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος καὶ τοὺς θαυμασίους νόμους τῆς μεταδόσεως τῆς ζωῆς διὰ τῆς ἐνότητος ἐνεργειῶν ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων σωμάτων, καὶ τίς ὁ τὰ νεογνά προικίσας διὰ καταπληκτικῶν καὶ σοφωτάτων ἐνστικτικῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ εἶδους; Τοὺς νόμους τούτους μετέδωκεν ἄρᾳ γε εἰς τὴν πρώτην ζωϊκὴν κυψέλην ἢ ἄμμος τῆς θαλάσσης ἢ τὸ ὕδωρ αὐτῆς, τὸ δευγόνον ἢ τὸ ἄζωτον ἢ ἄλλο τι ἀνόργανον σῶμα; Ἄλλ' ἢ ἄμμος καὶ τὸ ἄζωτον καὶ πάντα τὰ ἀνόργανα σώματα διέπονται ὑπὸ νόμους μηχανικότητος καὶ ἀσυνειδησίας, ὑπὸ χημικοὺς νόμους, δι' ὧν σμικρύνεται ἢ αὐξάνει ὁ ὄγκος αὐτῶν δι' ἀποχωρίσεως ἢ διὰ προσθήκης νέων ἀτόμων.

Ὁ θέλων νὰ μορφώσῃ ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ μεγέθους τῆς τερατολογίας τῶν ἰδεῶν καὶ βεβαιώσεων τοῦ Χέικελ, ἄς

ἀναγνώση τὸ περι διαμορφώσεως τῶν φύλων καὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων μάθημα περιεχόμενον εἰς τὴν περὶ ἀνθρωπογονίας συγγραφὴν ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν κε'. «Τὰ φύλα καὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα ἔλαβον ἀρχὴν καὶ διαμόρφωσιν, λέγει ὁ Χέκελ, κατὰ τρόπον ἀπλευστάτων. Κατ' ἀρχὰς ἡ μετάδοσις τῆς ζωῆς ἐγένετο διὰ χωρισμοῦ ὡς καὶ σήμερον παρατηρεῖται εἰς τινὰ τῶν κτηνῶν. Ἀλλὰ κατὰ νεωτέραν τινὰ ἐποχὴν, δύο κύτταρα ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ ἑνα πολυκυτταρώδη ὄργανισμὸν καὶ ἠνώθησαν, ὅπως παραγάγωσιν ἓν νέον ἄτομον ἀνεξάρτητον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὰ δύο κύτταρα ἦσαν τοῦ αὐτοῦ εἶδους καὶ μορφῆς, ἀλλ' ἀκολούθως, κατὰ φυσικὴν ἐπιλογὴν, προέκυψε μεταξὺ τῶν μία ἐναντιότης. Καὶ ὄντως εἶνε ὠφέλιμον διὰ τὸ νεογνὸν νὰ κληρονομήσῃ τὰς διαφορὰς ἰδιότητας ἐκάστου τῶν κυττάρων. Τῆς ἐναντιότητος ταύτης ἐπιτεινομένης τὰ δύο κύτταρα προσέλαβον τὴν διαφορὰν τῶν φύλων, καὶ τὸ ἓν τούτων ἐγένετο ἄρρεν ἢ σπερματικόν, τὸ δ' ἕτερον θῆλυ ἢ ὠοφόρον.» (1)

Κατ' ἀρχὰς αὐτῶ, συμφώνως πρὸς τὰς ἐπαγγελίας ταύτας, ἡ ζωὴ μετεδίδοτο δι' ἀποχωρισμοῦ. Ἔστω. Ἀλλὰ πῶς μετεβλήθη ὁ νόμος οὗτος τῆς μεταδόσεως τῆς ζωῆς ὁ ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτομάτως παραχθείς; Τὸ ἠκούσατε. Ὁ Χέκελ ἐνυπνιάζεται γρηγορῶν.

Ἡμέραν τινὰ ἀπεσπάσθησαν δύο μέρια ἐκ τινος ζωϊκοῦ πλάσματος καὶ τυχαίως συνηνητήθησαν καὶ ἠνώθησαν καὶ παρήγαγον ἓν νέον ἀνεξάρτητον ὄν. Ἀλλὰ πῶς; Τόσον ταχέως μετεβλήθη ὁ νόμος τῆς μεταδόσεως τῆς ζωῆς διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τεμαχίου μέρους τῶν ζωϊκῶν πλασμάτων; Ἀλλὰ πῶς συνηνητήθησαν καὶ τίνι τρόπῳ τὰ δύο μέρια ἐνωθέντα παρήγαγον νέον ὄν ἀνεξάρτητον; Τὸ ἐνύπνιον ἀκολουθεῖ.

Μεταξὺ τῶν δύο μορίων ὑπῆρχεν ἐναντιότης. Ἀλλ' εἰάν

(1) Περὶ ἀνθρωπογονίας, μετάφρ. γαλλικῆ. Σελ. 576.

ὕπηρχεν ἐναντιότης, τίνι τρόπῳ συνηνώθησαν τυχαίως καὶ παρήγαγον πρὶν ἐπιτελεσθῆ ἢ μεταμόρφωσις εἰς ἄρρεν καὶ θήλυ; Διότι, ἀναγνώσται, κατὰ τὴν γεκέλειον σοφὴν διδασκαλίαν τὰ φύλα προέκυψαν μετὰ τὴν ἔνωσιν καὶ γονιμοποίησιν τῶν δύο μορίων ὄντων ἀμφοτέρων τὸ πρὶν τοῦ αὐτοῦ εἶδους καὶ μορφῆς.

Καὶ ἡ γονιμος φαντασία τοῦ διδασκάλου ἀκολουθεῖ ἐπισοῦσα.

Ἡ ἐναντιότης τῶν δύο κύτταρων εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὸ νεογνόν, αὔθη δὲ μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον καὶ τυχαίως καὶ αὐτομάτως προέβη μέχρι τῆς διαμορφώσεως τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Ἔστω. Ἔστω. Ἀλλὰ τίς ἐθέτο τοὺς νέους νόμους πρὸς μετάδοσιν τῆς ζωῆς; τίς τὰ ἐνστικτα τῶν γονέων, τίς δὲ προπαρεσκεύασε τὰ τῆς μητρὸς πρὸς διατροφήν τῶν νεογνῶν καὶ τίς πάντας τοὺς λοιποὺς νόμους ἕλως ἐναντίους τοῦ προὑπάρχοντος τῆς γενέσεως τῆς ζωῆς δι' ἀποχωρισμοῦ;

Ἀπέναντι τοιούτων μυθολογημάτων οἱ ἔχοντες δικαίωμα ν' ἀποφαίνωνται ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης ἐπεφώνησαν, «παρωδίαί ἐπιστημονικαί, — ἀγυρτικαὶ βεβαιώσεις ἀτιμάζουσαι καὶ αὐτὴν τὴν θεωρίαν τοῦ Δαρβίνου.» Ἡμεῖς δὲ περιοριζόμεθα νὰ θρηνώμεν ἐπὶ τῇ δυστήνῳ τύχῃ τῆς πατρίδος παρατηροῦντες ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ γῆ, ἐν ἣ ἐδίδαξαν οἱ Κλεάνθαι, οἱ Ἀριστοτέλεις, οἱ Ξενοφῶντες καὶ οἱ Γρηγόριοι, προτείνονται εἰς τὴν μαθητεύουσαν νεολαίαν διδασκαλαὶ ψευδεῖς προάγουσαι εἰς ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν τοῦ ἔθνους ἐξαφάνισιν. Ναί. Διότι τοιαύτας τερατολογίας διέσπειραν ἀπὸ τῆς ἕδρας τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἀνατολὴν καὶ δι' αὐτῶν ἐκλόμισαν σὺν ταῖς θρησκευτικαῖς πεποιθήσεσι καὶ πᾶν γενναῖον καὶ ὑψηλὸν φρόνημα καὶ ἀνέτρεψαν ἐκ θεμελίων τὰς βάσεις τοῦ καθήκοντος.

Καὶ μὴ νομίσητε, ἀναγνώσται, ὅτι ἀποδεχόμενοι ὡς ἐπιστημονικὰς ἀληθείας τὰ παραληρήματα τοῦ Χέκελ φθάνομεν εἰς συμπέρασμα τι περὶ τῆς γενέσεως τῶν εἰδῶν καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ὑποθέσατε ὅτι τὰ δύο κύτταρα ἀποσπασθέντα ἀπὸ ἐν-

ζωϊκόν πλάσμα ὑπήρξαν τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς μορφώσεως τοῦ ἄρρενος καὶ θήλεος τοῦ εἴδους, ἐξ οὗ ἀπαισπᾶσθησαν καὶ ἐξεπορεύθησαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὰς πολυκρότους περὶ μεταμορφισμοῦ θεωρίας πάντα τὰ ἔμβια ὄντα κατάγονται ἐκ τοῦ πρῶτου τούτου ζεύγους, δι' ἐπελθουσῶν μεταβολῶν καὶ μεταμειψεῶν εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν, πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ μεταβολὴ καὶ μεταμόρφωσις ἐγένετο τυχαίως καὶ συγχρόνως καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἄρρενος καὶ θήλεος, καὶ ὅτι ἡ τυχαία αὕτη μεταμόρφωσις κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐπανελήφθη μυριάκις μέχρι τῆς γενέσεως τοῦ ἀμέσου ἡμῶν πιθηκοειδοῦς προγόνου. Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ πιθηκος καὶ ἰδοὺ νέα σύμπτωσις, νέα τυχαία μεταμόρφωσις, νέα συνάντησις. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ, ὑπὸ πιθήκου τινὸς ἢ ὑπὸ δύο ἢ πλειόνων, ἐγεννήθη τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον ἄρσεν καὶ τὸ πρῶτον θῆλυ τὸ ἀποτελέσαν τὸ πρῶτον ζεῦγος ἐξ οὗ ἡ ἀνθρωπότης κατάγεται!

Λαμβάνοντες, ἀναγνώσται, ὡς ἀφετηρίαν τὰς δύο ἐπιστημονικὰς ἀληθείας, περὶ ὧν διελάβομεν ἐν τοῖς πρόσθεν, τῆς ἐμφανίσεως τουτέστι τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῷ χρόνῳ καὶ τοῦ ἀδυνατοῦ τῆς αὐτογενέσεως τῆς ζωῆς, ταύτας δὲ προσεγγίζοντες εἰς τὰ φαινόμενα καὶ εἰς τοὺς ἐπικρατοῦντας νόμους κατὰ τὴν μετάδοσιν τῆς ζωῆς, θέλετε κατανοήσει πληρέστατα τὴν βάσιν τῶν περὶ Δημιουργίας ἐπιστημονικῶν πεποιθήσεων τοῦ Ἀριστοτέλους, αἵτινες ἔλαβον ἐν ταῖς ἡμέραις μας κῦρος ἀπροσμάχητον διὰ τῶν νεωτέρων πειραμάτων καὶ ἐκζητήσεων. Διέβλεπεν ὁ Ἀριστοτέλης κατὰ τὴν διαμόρφωσιν τῶν βιολογικῶν νόμων τὸν νοῦν, τὴν πρόνοιαν, τὴν ἰδέαν, τὸν τελικὸν σκοπὸν τοῦ τάξαντος αὐτοῦς. Τὸ ἔμβρυον φέρει ἐν δυνάμει ἀπὸ τῆς μητρικῆς γαστρὸς πάντα τὰ ὄργανα, ὅσα ἐν τῷ μέλλοντι θὰ λειτουργήσωσιν ἑναρμονίως πρὸς τοὺς κοσμολογικοὺς νόμους. Ἡ αὕτη πρόνοια καὶ ὁ αὐτὸς νοῦς διέπει τὸν τοῦ νεογενεῦ, οὐτινος ἢ μήτηρ πεπροίκισται διὰ γαλακτοφόρων ὀργάνων, ἐξ ὧν

τὸ γάλα κατέρχεται κατὰ τὴν ὠρισμένην ἐποχὴν. Τὰ διάφορα τῶν ζώων ὄργανα εἶνε διαμεμορφωμένα ἀπὸ τῆς συλλήψεως τοῦ ἐμβρύου συμφώνως πρὸς τὸ περιέχον, ἐν ᾧ θὰ ζήσωσιν, οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀκουστικὸν καὶ τὰ τῆς εἰσπνοῆς ὄργανα τῶν ἐν τοῖς ὕδασι ζώντων εἶνε ὅλως διάφορα τῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς διαιτωμένων. Ὁ ἄνθρωπος ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς γῆς ἐπὶ μεμορφωμένου σχεδίου καὶ διὰ νόμων λειτουργούντων πρὸς πραγμάτων ἰδέας πλήρους, ζωῆς, καὶ προδιαγεγραμμένης(1). Ὁ Πρεσσανσέ τὴν δοξασίαν ταύτην διαφωτίζων μὲ τὰς σημερινὰς πειραματικὰς ἀληθείας καὶ μὲ τὰς ἐπαγγελίας τῶν ἐπιφανεστέρων τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου φυσιολόγων, ἐπάγεται· «Μετὰ παρέλευσιν τεσσούτων αἰώνων αἱ πεποιθήσεις τοῦ Ἀριστοτέλους δὲν ἐγήρασαν οὐδὲ κατὰ ἡμέραν μίαν.»(2)

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

I

Διαλεγόμενος ἡμέραν τινὰ μετ' ἄγγλου φυσιολόγου παρατήρουν αὐτῷ ὅτι τινὲς τῶν ἐπιτιδομένων εἰς τὰς μελέτας τῶν φυσικῶν καὶ πειραματικῶν ἐπιστημῶν πρεσβεύουσι καὶ διαδίδουσιν εἰς τοὺς λαοὺς ἀρχὰς καὶ διδάγματα σαλεύοντα ἐκ θεμελίων τὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς τῆς ἀνθρωπότητος πεποιθήσεις. «Τὸ γεγονός εἶνε δυστυχῶς ἀληθές, υπέλαθεν ὁ φυσιολόγος, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ αἰτιᾶσθε μόνον τοὺς ταῦτα φρονοῦντας καὶ διαδίδοντας· ἡ εὐθύνη τῶν κοινωνικῶν ἀποτελεσμάτων τῶν γενομένων διαδόσεων ἐπιβαρύνει ἅπαντας. Σεῖς δὲ

(1) Μεταφυσική Ἀριστοτέλους, Βιβλ. 4 Κεφ. VIII.

(2) Πρεσσανσέ, Les origines, Βιβλ. Β', Κεφ. Α', Σελ. 154 α', ἐκδότως.